

Sygn. akt VIII Ns 122/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku T. A.

z udziałem R. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie

postanawia:

1. stwierdzić, że małżonkowie I. S. z domu M. i F. S. nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej z dniem 12 listopada 1976 roku, przez zasiedzenie, prawo własności nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy (...) w A., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka numer (...) w obrębie ewidencyjnym A., powiecie (...) wschodnim, województwie (...), o powierzchni 0,1000 ha (odpowiadająca placowi nr 20 w Rep. H.. 166 A.), opisana i oznaczona na wypisie z rejestru gruntów i wyrzysie z mapy ewidencji gruntów sporządzonych w dniu 5 listopada 2013 roku przez Urząd Gminy w A. i zarejestrowanych za numerem (...). (...)831.2013, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą Rep. H.. 166 A. (Plac 20);

2. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt VIII Ns 122/13

UZASADNIENIE

W dniu 2 kwietnia 2013 roku wnioskodawca J. S. (1), reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości gruntowej położonej przy ulicy (...) w A., oznaczonej jako działka numer (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta Rep. H. (...) A. (Plac 20). Wnioskodawca złożył także wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w całości. Jako uczestnika postępowania wskazano T. A.. (**wniosek k. 2-3, wniosek o wpisanie sprawy pod nowy nr k. 74**)

Wnioskodawca został zwolniony od opłaty od wniosku ponad kwotę 1.000 zł. (**postanowienie k. 58**).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 roku Sąd wezwał zainteresowanych do udziału w sprawie poprzez ogłoszenie w trybie art. 609 § 2 k.p.c. (**postanowienie k. 75**)

W piśmie przygotowawczym z dnia 15 lipca 2013 roku jako uczestnik postępowania zgłosił swój udział w sprawie R. K. (mąż zmarłej siostry wnioskodawcy K. K. (1)), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, który wniósł o stwierdzenie, że własność przedmiotowej nieruchomości nabyła przez zasiedzenie matka wnioskodawcy I.

S. z domu M., która zmarła w 1991 roku. **(pismo przygotowawcze k. 87-89, postanowienie k. 101, pismo przygotowawcze k. 106-107, k. 122-124)**

W odpowiedzi na wniosek uczestniczka postępowania T. A. podniosła m.in., że nieprawdziwe jest twierdzenie, że jej matka I. S. samodzielnie zarządzała nieruchomością aż do śmierci, bowiem po śmierci ojca F. S. w 1978 roku, w związku ze złym stanem zdrowia i planami, że wnioskodawca pozostaje na nieruchomości, w maju 1979 roku przekazała zarządzanie wnioskodawcy J. S. (1). **(pismo przygotowawcze k. 112-113)**

W piśmie przygotowawczym z dnia 27 września 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy zgłosił twierdzenie, że wnioskodawca posiadał nieruchomość w złej wierze, jako początek biegu terminu zasiedzenia wskazał 5 maja 1979 roku, kiedy to matka przekazała wnioskodawcy samoistne posiadanie nieruchomości, stąd też wniósł o stwierdzenie, że nieruchomość została nabyta przez wnioskodawcę przez zasiedzenie z dniem 5 maja 2009 roku. **(pismo przygotowawcze k. 120)**

Na rozprawach przed Sądem wnioskodawca i uczestnicy podtrzymali swoje twierdzenia faktyczne i stanowisko w sprawie, przy czym postanowieniem z dnia 6 października 2016 roku, na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd zawiesił postępowanie w sprawie z dniem 25 maja 2016 roku, wobec śmierci wnioskodawcy J. S. (1) i jednocześnie Sąd postanowił podjąć zawieszony postępowanie w sprawie z udziałem T. A., jako następcy prawnego zmarłego wnioskodawcy.

Ostatecznie T. A. wniosła o stwierdzenie, że własność przedmiotowej nieruchomości nabył przez zasiedzenie z dniem 5 maja 2009 roku J. S. (1), zaś uczestnik postępowania R. K. wniósł o stwierdzenie, że własność nieruchomości przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1976 roku nabyła I. S., przy przyjęciu, że czas posiadania poprzednika ulegał doliczeniu i przy uwzględnieniu przepisu art. XVI § 2 przepisów wprowadzających Kodeks cywilny. **(protokół rozprawy k. 129-135, k. 172-180, k. 190-199, skrócony protokół rozprawy k. 353-359 i zapis przebiegu rozprawy na płycie CD k. 360, postanowienie k. 348, odpis skrócony aktu agonu k. 346, wypis aktu poświadczenia dziedziczenia wraz z wypisem protokołu dziedziczenia k. 337-340)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość gruntowa, której dotyczy wnioski, ma łączną powierzchnię 0,1000 ha. Położona jest przy ulicy (...), w obrębie geodezyjnym A., gminie A., powiecie (...) wschodnim, a składa się z działki numer (...) (która odpowiada placowi nr 20 w Rep. H.. 166 A.), która jest opisana i oznaczona na wypisie z rejestru gruntów i wyrzysie z mapy ewidencji gruntów sporządzonych w dniu 5 listopada 2013 roku przez Urząd Gminy w A. i zarejestrowanych za numerem (...). (...).831.2013.

Dla przedmiotowej nieruchomości jest urządzona księga wieczysta Rep. H.. 166 A. (Plac 20).

W dziale II księgi wieczystej Rep. H.. 166 A., E. syn G. i A. z domu K., małżonkowie B., w równych niepodzielnych częściach, wpisani są jako właściciele powyższej nieruchomości, na podstawie aktu z dnia 15 listopada 1933 roku za Nr 639 zeznanego przed Not. A. C. w B.. **(dowód: wypis z rejestru gruntów z wyrzysiem z mapy ewidencji gruntów k. 141, zaświadczenie k. 68).**

W 1939 roku, jeszcze przed wybuchem II wojny światowej, przedmiotowa nieruchomość została objęta we władanie przez W. M.. Mąż W. M. A. M. zmarł jak tylko rozpoczęła się II wojna światowa.

W. M. miała 6 dzieci: 1) Z. M. (ur. 1903), 2) J. S. (2) (ur. 1909), 3) L. S. (ur. 1911), 4) S. M. (ur. 1915), 5) J. M. (1) (ur. 1918) i 6) I. S. z domu M. (ur. 1924).

Z. M. zmarł w 1976 roku, a miał troje dzieci: A. N., H. Ż., które nie żyją oraz Z. S.. Jego żona J. M. (2) zmarła w 1985 roku.

J. S. (2) zmarła w 1977 roku jako bezdzietna mężatka.

L. S. zmarła w 1989 roku jako bezdzietna mężatka, a zamieszkiwała w D..

S. M. zmarł w 1945 roku jako bezdzietny kawaler, na terenie Niemiec w czasie nalotu.

J. M. (1) zmarł w 1982 roku, a miał 3 dzieci: syna C., który nie żyje, oraz syna A. M. i córkę L.. Był żonaty z G. M. z domu P..

I. S. z domu M. w dniu 11 listopada 1946 roku zawarła związek małżeński z F. S.. Małżonkowie mieli 3 dzieci: a) T. A. (ur. (...)), b) K. K. (1) (ur. (...)) zmarłą 4 listopada 2011 roku, której spadkobiercą jest mąż R. K. uczestnik postępowania, c) J. S. (1) (ur. (...)) zmarłego 25 maja 2016 roku, którego spadkobiercą jest siostra T. A. – wnioskodawczyni, a wcześniej uczestniczka postępowania.

F. S. zmarł 25 stycznia 1978 roku, zaś I. S. z domu M. zmarła 2 października 1991 roku.

Spadek po I. S. z domu M. nabyły jej dzieci: K. K. (1), T. A. i J. S. (1), po 1/3 części każde z nich. **(okoliczno, kserokopia odpisu postanowienia o (...) po I. S. k. 92, pismo z PCK z załącznikami k. 237-239, odpisy aktów stanu cywilnego k. 240, k. 278-281, odpis skrócony aktu agonu k. 346, wypis aktu poświadczenia dziedziczenia wraz z wypisem protokołu dziedziczenia k. 337-340)**

Po wojnie w 1945 roku wraz z W. M. na przedmiotowej nieruchomości mieszkała tylko najmłodsza córka I. M., która w dniu 11 listopada 1946 roku zawarła związek małżeński z F. S., który także zamieszkał na tej nieruchomości.

Żadni inni zstępni W. M., ani małżonkowie zstępnych W. M., za wyjątkiem wnuczki Z. S., nigdy nie zamieszkiwali na przedmiotowej nieruchomości, ani nie rościli sobie żadnych praw do nieruchomości. Z. S. zamieszkiwała na przedmiotowej nieruchomości za zgodą W. M. oraz I. i F. S. po wojnie od 1945 roku do 1968 roku, jednak także ona nie rościła sobie żadnych praw do nieruchomości, ani nie była jej samoistnym posiadaczem.

Od czasu ślubu w dniu 11 listopada 1946 roku nieruchomość została objęta w posiadanie przez I. (z domu M.) i F. małżonków S., którzy pozostawali w ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej. Do czasu śmierci W. M. w 1959 roku zarządzali oni nieruchomością wspólnie. W ocenie L. M., która była wnuczką W. M., głównym gospodarzem tej nieruchomości za czasów W. M. była I. S..

Małżonkowie I. i F. S. byli wśród sąsiadów uważani za właścicieli nieruchomości, mieszkali na nieruchomości, utrzymywali nieruchomość, uprawiali na niej warzywa. Sąsiedzi przychodzili na teren nieruchomości, przynosili pranie do maglowania do pani I. S..

Małżonkowie I. i F. S. władali nieruchomością nieprzerwanie i o wszystkim co dotyczyło nieruchomości decydowali do śmierci F. S. w dniu 25 stycznia 1978 roku. Potem włądała nieruchomością I. S., aż do urodzin J. S. (1) w dniu 5 maja 1979 roku, kiedy to I. S. poprosiła syna J. S. (1), żeby to ona zajmowała się teraz nieruchomością, bo sama już nie daje rady. Tak się też stało. **(okoliczności bezsporne, zeznania wnioskodawcy J. S. (1) k. 191-195, zeznania wnioskodawczyni i uczestniczki T. A. k. 195-196 i k. 354-357, zeznania uczestnika R. K. k. 197-199 i k. 357-358, zeznania świadka Z. S. k. 175-176, zeznania świadka H. M. k. 130-131, zeznania świadka J. M. (3) k. 131-132, zeznania świadka U. M. k. 132, zeznania świadka T. B. k. 132-133, zeznania świadka S. S. k. 133-134, kserokopia zawiadomienia i in. dok. k. 149-153, zeznania świadka H. B. k. 174-175, zeznania świadka S. K. k. 176, zeznania świadka T. C. k. 176-177, zeznania świadka B. G. k. 178, zeznania świadka L. M. k. 178-179, kserokopia listu J. S. (1) do K. A. z 24 czerwca 202 roku k. 189, kserokopia dokumentów dot. płatności opłat i podatku za nieruchomość k. 12-37)**

Narodowe Święto Niepodległości, czyli święto państwowe w Polsce obchodzone corocznie 11 listopada dla upamiętnienia odzyskania przez Polskę niepodległości w 1918 roku po 123 latach zaborów, zostało ustanowione ustawą z dnia 23 kwietnia 1937 roku, zniesione ustawą Krajowej Rady Narodowej 22 lipca 1945 roku, zaś przywrócono

je ustawą w okresie transformacji systemowej w 1989 roku. W roku 1976 nie było ono zatem świętem państwowym, nie stanowiło też tym samym dnia wolnego od pracy. (**okoliczności bezsporne, fakty powszechnie znane**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych dowodów, w tym dowodów z dokumentów, dowodów z zeznań świadków, przesłuchania wnioskodawcy oraz uczestników postępowania. Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd stwierdził, że to rodzice pierwotnego wnioskodawcy I. i F. małżonkowie S. nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej z dniem 12 listopada 1976 roku, przez zasiedzenie, prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Stwierdzenie to wykluczało nabycie nieruchomości przez zasiedzenie z dniem 5 maja 2009 roku przez J. S. (1), skoro prawo własności nieruchomości zostało już wcześniej nabyte przez zasiedzenie z mocy prawa przez jego rodziców.

Sąd Rejonowy, zważył co następuje:

W ocenie Sądu wniosek o stwierdzenie nabycia prawa własności przedmiotowej nieruchomości przez zasiedzenie był co do zasady słuszny, jednak Sąd ustalił i stwierdził, że do nabycia prawa własności w tym trybie doszło w innej dacie niż wskazywana przez wnioskodawczynię i uczestnika.

Wskazany początkowo przez wnioskodawcę we wniosku, a następnie twierdzony przez uczestniczkę jako jego następcę, termin, z którym miałyby dojść do zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości (5 maja 2009 roku) nie znajdował uzasadnienia w przepisach prawa. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwalało jedynie na ustalenie, że to już rodzice pierwotnego wnioskodawcy I. i F. małżonkowie S. nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej z dniem 12 listopada 1976 roku, przez zasiedzenie, prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Stwierdzenie to wykluczało nabycie nieruchomości przez zasiedzenie z dniem 5 maja 2009 roku przez J. S. (1), skoro prawo własności nieruchomości zostało już wcześniej nabyte przez zasiedzenie z mocy prawa przez jego rodziców.

Okolicznością w zasadzie niesporną był fakt, że I. i F. S. objęli nieruchomość w posiadanie samoistne po ślubie od 11 listopada 1946 roku. Byli uważani za głównych gospodarzy i właścicieli nieruchomości wśród sąsiadów, mieszkali na nieruchomości, utrzymywali nieruchomość, uprawiali na niej warzywa. Sąsiedzi przychodzili na teren nieruchomości, przynosili pranie do magłowania do pani I. S.. Małżonkowie I. i F. S. władali nieruchomością nieprzerwanie i o wszystkim co dotyczyło nieruchomości decydowali wspólnie do śmierci F. S. w dniu 25 stycznia 1978 roku.

Posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto postępuje z rzeczą jak właściciel, o czym świadczą okoliczności dostrzegalne dla innych osób, wyrażając tym samym wolę wykonywania względem niej prawa własności (zob. m.in.: wyrok SN z dnia 19 grudnia 2000 r., V CKN 164/00, Lex nr 52668; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2002 r., III CKN 891/00, Lex nr 54474).

I. i F. S. byli samoistnymi posiadaczami przedmiotowej nieruchomości, zachowywali się jak jej właściciele. Mieszkali na tej nieruchomości i uprawiali ją do roku 1978, płacili też podatki.

W dacie objęcia nieruchomości w posiadanie I. i F. S. znajdowali się w złej wierze, co było w przedmiotowej sprawie niesporne. Wiedzieli, że formalnie sprawy własności nieruchomości nie są uregulowane. Oczywiście przy ocenie dobrej bądź złej wiary u posiadacza nieruchomości decyduje chwila objęcia nieruchomości w posiadanie. Nie można uznać, że jest w dobrej wierze posiadacz samoistny, który nabył posiadanie nieruchomości na podstawie umowy mającej na celu przeniesienie własności, zawartej bez zachowania formy aktu notarialnego; osoba taka bowiem zdaje sobie sprawę z tego, że nie nabywa prawa własności (podobnie. m.in. uchwała SN z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, OSNCP 1992, nr 4, poz. 48; glosy aprobujące: J. G., PiP 1992, z. 5 s. 116; M. W., PS 1993, nr 6, s. 82).

Aby doszło do nabycia rzeczy przez zasiedzenie, posiadanie samoistne powinno trwać nieprzerwanie przez określony w ustawie czas, przy czym do oceny ciągłości posiadania odnoszą się zasady określone w przepisach dotyczących posiadania: w szczególności wyrażone w art. 340 k.c. domniemanie ciągłości posiadania.

Jeżeli chodzi o okres czasu wymagany do zasiedzenia oraz bieg terminu zasiedzenia, Sąd uznał, że wymagany prawem czas wynosił lat 30, zaś bieg terminu zasiedzenia mógł rozpocząć się z dniem 11 listopada 1946 roku (od czasu zawarcia związku małżeńskiego przez I. i F. S.; co prawda już wcześniej matka I. W. M. zaczęła posiadać sporną nieruchomość, jednak w tym zakresie, aby ustalić konkretną datę początkową objęcia nieruchomości w posiadanie, zeznania świadków i uczestników były albo rozbieżne albo nieprecyzyjne, czy niewystarczające, przy czym np. w ocenie L. M., która była wnuczką W. M., głównym gospodarzem tej nieruchomości za czasów W. M. była I. S., inni nie pamiętali zaś albo nie mogli pamiętać czasów przed wojną i po niej, a mieli wiedzę tylko o małżonkach I. i F. S., zatem Sąd zmuszony był się oprzeć na twierdzeniach faktycznych wynikających z przeprowadzonych dowodów – znajdujących w nich potwierdzenie).

W dniu objęcia nieruchomości w posiadanie – w dniu 11 listopada 1946 roku – na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na którym położona jest przedmiotowa nieruchomość, obowiązywały przepisy Kodeksu N. (K.N.1808.1.1.3), w tym **przepis art. 2262 Kodeksu N.**, zgodnie z którym termin zasiedzenia nieruchomości w złej wierze wynosił 30 lat. Zgodnie z tym przepisem, „wszelkie sprawy, tak rzeczowe iak osobiste, podlegają przedawnieniu ciągiem lat trzydziestu nabytemu, i przytaczający takie przedawnienie obowiązany nie jest okazywać na to tytuł, ani nie można stawiać przeciw niemu wyjątku, wynikającego ze złej wiary”.

Ze względów wskazanych powyżej, bieg terminu zasiedzenia w przedmiotowej sprawie rozpoczął się od 11 listopada 1946 roku, także pod rządami art. 2262 Kodeksu N..

W okresie biegu 30-letniego terminu zasiedzenia (według Kodeksu Napoleona) na terytorium RP obowiązywały jeszcze dwa inne akty prawne regulujące zagadnienia prawa rzeczowego, w tym nabycia prawa własności przez zasiedzenie.

Od 1 stycznia 1947 roku zaczął obowiązywać dekret Rady Ministrów z dnia 11 października 1946 roku - Prawo rzeczowe (Dz.U.1946.57.319), zgodnie z którym termin zasiedzenia nieruchomości w złej wierze także wynosił 30 lat (art. 50 § 2). Zgodnie z przepisem art. 50 § 1 dekretu, kto posiada nieruchomość przez lat dwadzieścia, nabywa jej własność, chyba że w chwili objęcia nieruchomości w posiadanie był w złej wierze (zasiedzenie). Temu, kto posiada nieruchomość przez lat trzydzieści, nie można zarzucać złej wiary (art. 50 § 2).

Przepisy przejściowe, wprowadzające Prawo rzeczowe, a zatem dekret z dnia 11 października 1946 roku - Przepisy wprowadzające prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz.U.1946.57.321), stanowiły, że do ustalenia daty zasiedzenia nieruchomości wraz z wejściem w życie dekretu Prawo rzeczowe (1 stycznia 1947), należy stosować jego przepisy, o ile nie są mniej korzystne niż przepisy dotychczas obowiązujące. Przepisy art. III § 2 dekretu wprowadzającego prawo rzeczowe, przewidywały z dniem 1 stycznia 1947 roku utratę mocy art. 2262 Kodeksu N. w odniesieniu do praw rzeczowych. Zgodnie zaś z art. XXXIII § 1 dekretu wprowadzającego prawo rzeczowe, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed wejściem w życie prawa rzeczowego, stosuje się od tej chwili przepisy tego prawa; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Jeżeli termin zasiedzenia według prawa rzeczowego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z chwilą wejścia w życie tego prawa; jeżeli jednak zasiedzenie, rozpoczęte przed wejściem w życie prawa rzeczowego, nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z tym wcześniejszym terminem (art. XXXIII § 2).

Z uwagi, zatem na to, że w przedmiotowej sprawie zasiedzenie rozpoczęte przed wejściem w życie prawa rzeczowego – w dniu 11 listopada 1946 roku, nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej (30 lat liczone od 11 listopada 1946 roku, a nie od 1 stycznia 1947 roku), zasiedzenie następuje z tym wcześniejszym terminem (zatem należy liczyć 30 lat od 11 listopada 1946 roku), czyli należy przyjąć, że termin zasiedzenia kończył się 11 listopada 1976 roku.

W listopadzie 1976 roku obowiązywał już jednak także Kodeks cywilny (od 1 stycznia 1965 roku), przy czym przepisy wprowadzające Kodeks cywilny zawierały podobną regulację jak przepisy dekretu wprowadzającego prawo rzeczowe.

Zgodnie z art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz.U.1964.16.94), do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie (§ 1 art. XLI). Jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie; jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu (§ 2 art. XLI).

Mając powyższe na względzie, należało uznać w przedmiotowej sprawie, że zasiedzenie rozpoczęte przed wejściem w życie Kodeksu cywilnego – w dniu 11 listopada 1946 roku, nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej (30 lat liczone od 11 listopada 1946 roku, a nie od 1 stycznia 1965 roku), zatem zasiedzenie następuje z tym wcześniejszym terminem (stąd należy liczyć 30 lat od 11 listopada 1946 roku), czyli należy przyjąć, że termin zasiedzenia kończył się 11 listopada 1976 roku (pełne 30 lat musiało bowiem upłynąć). Koniec terminu nie przypadał na dzień wolny od pracy, bowiem dzień 11 listopada w 1976 roku nie był świętem państwowym, stąd nabycie prawa przez zasiedzenie mogło nastąpić w dniu następnym – 12 listopada 1976 roku.

Jak już wcześniej wskazano, I. S. z domu M. i F. S. spełnili przesłanki, od których zależy nabycie prawa własności przedmiotowej nieruchomości przez zasiedzenie, gdyż byli nieprzerwanie jej samoistnymi posiadaczami w złej wierze w okresie od 11 listopada 1946 roku do 11 listopada 1976 roku. Spełnienie powyższych przesłanek powoduje nabycie ex lege własności nieruchomości przez jej posiadaczy. Wydane przez Sąd postanowienie stwierdzające nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie ma jedynie charakter deklaratoryjny.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., ustalając, iż wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.